

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/22/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418010992
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8418010992.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.06.2020, v trestnej veci proti obžalovanému Q.. A. N., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 odsek 1 písm. a/ Tr. zákona a iné, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/22/2018 zo dňa 04.03.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného Q.. A. N. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného Q.. A. N. vinným v bode 1/ rozsudku z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a v bode 2/ rozsudku z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 31.05.2018 v čase okolo 15.25 hod. na ulici T. v meste E., pred rodinným domom č. XX po tom, ako bol ako vodič motorového vozidla zastavený hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Kežmarok, pri vystupovaní z vozidla nerešpektoval výzvy oproti nemu stojacej v služobnej rovnošate príslušníčky PZ, npráp. Z.. K. D., o predloženie dokladov potrebných na vedenie a premávku motorového vozidla, uviedol, že nič nemá, nič nedá a udel ju svojim ramenom do oblasti jej ľavého pleca v úmysle dostať sa čo najrýchlejšie do vnútra rodinného domu vzdialeného od vozidla 6 metrov, nerešpektoval opätovné výzvy hliadky Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Kežmarok a udel druhú členku hliadky, ppráp. Z.. B. Z. ľavou rukou do oblasti ramena a hneď na to ju udel po ľavej ruke takou intenzitou, že tejto z nej vypadla ručná digitálna kamera, ktorá mala zaznamenávať celý priebeh incidentu, na zem, pričom príslušníčky PZ ho vyzývali, aby predložil požadované doklady, na čo nereagoval a v úmysle dostať sa do vnútra rodinného domu č. XX dvakrát sotil ppráp. Z.. B. Z. do oblasti ramena a rúk, čím jej spôsobil odreniny a modrinu na ľavej ruke v oblasti predlaktia, a do npráp. Z.. K. D. počas tohto konania sotil jedenkrát oboma rukami, chytil ju silno za pravý biceps a snažil sa ju odtiahnuť od seba preč, kedy ju poškrabal na bicepse a v oblasti pravého malíčka, rozhadzoval sa rukami v úmysle pokračovať v smere ku rodinnému domu, pričom sa snažil otvoriť dvere rodinného domu, v čom sa mu snažila ppráp. Z.. B. Z. zabrániť, a tak ju sotil oboma rukami do oblasti hrudníka takou intenzitou, že urobila tri kroky späť a následne privolaná hliadka Obvodného oddelenia PZ Kežmarok použila voči obž. Q.. A. K. vzhľadom na jeho vyššie popisované konanie donucovacie prostriedky a eskortovala ho na Obvodné oddelenie PZ Kežmarok, pričom uvedeným konaním ppráp. Z.. B. Z. spôsobil pomliaždenie a škrabance pravého zápästia pri jeho pokuse obmedziť ju v pohybe, modrinu s dĺžkou 2 cm v oblasti predlaktia pravej ruky a npráp. Z.. K. D. spôsobil škrabanec s dĺžkou 4 cm v oblasti vnútornej plochy ramena pravej ruky a škrabance záprstných kostičiek pravej ruky,

2/ dňa 31.05.2018 v čase okolo 15.25 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. LADA Niva, ev. č. E. v smere od pekárne O. v E. na obec R., okr. E., po miestnej komunikácii č. 11/536, kedy z dôvodu jeho štýlu jazdy sa uvedené vozidlo snažila zastaviť službukonajúca hliadka Okresného dopravného

inšpektorátu OR PZ Kežmarok a vykonať následnú kontrolu, čo nerešpektoval a pokračoval vjazde až pred rodinný dom v meste Kežmarok, na ul. T. č. XX, kde po vystúpení z vozidla odmietal predložiť potrebné doklady k vedeniu a premávke motorového vozidla, následne sa odmietal podrobiť vykonaniu dychovej skúšky na zistenie prítomnosti alkoholu v krvi a až po odbere krvi vykonaného za účelom zistenia prítomnosti alkoholu v krvi bola metódou plynovej chromatografie s FID detektorom v tejto krvi stanovená koncentrácia etylalkoholu 1,85 g/kg, promile, a spätným prepočtom znalca bolo zistené, že v čase zastavenia vozidla hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Kežmarok mal obž. Q.. A. N. koncentráciu alkoholu v krvi najmenej 2,92 g/kg, čo sa posudzuje ako ťažký stupeň opitosti, pričom trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. OT/98/2016 zo dňa 06.06.2016, právoplatným 06.06.2016 bol odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest a trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá v trvaní 2 rokov.

Za to mu súd podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona s poukazom na § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 42 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona nezistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zákona a zistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, § 51 ods. 1, 2 Tr. zákona obžalovanému výkon uloženého trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 36 (tridsaťšesť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zákona uložil obžalovanému obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. e) Tr. zákona súd uložil obžalovanému povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodeným.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Tr. zákona uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 70 (sedemdesiat) mesiacov.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona obžalovanému uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona zároveň zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/137/2018 zo dňa 05.02.2019, právoplatný dňa 21.02.2019, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmienčným odkladom výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 5 (päť) rokov a 8 (osem) mesiacov ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, a to vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný po vyhlásení rozsudku a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a následne vec nesprávne právne posúdil a nesprávne rozhodol. Celá konštrukcia obžaloby stála v podstate len na výpovediach poškodených, ktoré sú vo svetle ďalších skutočností zistených vykonaným dokazovaním tak v prípravnom konaní, ako i v konaní pred súdom, pre rozhodnutie o vine nedostatočné. Necíti sa byť vinným zo spáchania skutku tak, ako je uvedený a opísaný v napádanom rozsudku. Dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané, sú z veľkej časti procesne nepoužiteľné a tie, ktoré procesne použiteľné sú, nemôžu zakladať záver o vine. Prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona sa dopustí ten, kto použije násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Zastáva názor, že poškodené v čase skutku a počas zákroku dňa 31.05.2018 nevykonávali právomoci verejného činiteľa, ale vykonávali úkony prekračujúce právomoci verejného činiteľa, ktorým sa nemôže priznať právna ochrana. Podľa § 13 ods. 2 vyhlášky MVSR č. 9/2009 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov: „Pokyn na zastavenie vozidla možno dávať z vozidla idúceho pred zastavovaným vozidlom, ako aj z vozidla idúceho za zastavovaným vozidlom. Pri zastavovaní vozidla idúceho pred vozidlom, z ktorého policajt dáva pokyn na zastavenie vozidla, sa zvláštne výstražné svetlo a zvláštne výstražné zvukové znamenie použije vždy." Z výpovedí poškodených, ako i z kamerového

záznamu nepochybne vyplýva, že výstražné zvukové znamenie pri zastavovaní vozidla obžalovaného nebolo policajnou hliadku použité. Nemusel mať vedomosť, že je vôbec zastavovaný, najmä ak policajné auto, z ktorého bol údajne zastavovaný, bolo neoznačeným policajným autom. Jeho motorové vozidlo odstavil pred miestom jeho trvalého bydliska na súkromnom pozemku a v čase, keď zaregistroval hliadku, už vozidlo nevedol. Svedkyňa Z. Z. priamo vo svojej výpovedi z prípravného konania potvrdila, že vodič zaregistroval hliadku až po zastavení vozidla. Napriek nedodržaniu predpisov súvisiacich so zastavením jeho motorového vozidla poškodené ďalej vykonávali úkony smerujúce k zisteniu jeho totožnosti na jeho súkromnom pozemku; na takýto postup však trestný poriadok v ustanovení § 101 ods. 1 vyžaduje príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov. Bez príkazu alebo súhlasu podľa ods. 1 uvedeného ustanovenia môže policajť vykonať prehliadku iných priestorov alebo pozemkov len vtedy, ak príkaz alebo súhlas nemožno dosiahnuť vopred a vec neznesie odklad alebo ak ide o osobu pristihnutú pri trestnom čine, alebo o osobu, na ktorú bol vydaný príkaz na zatknutie, alebo o prenasledovanú osobu, ktorá sa ukrýva v týchto priestoroch. O vykonaní tohto úkonu musí však bez meškania upovedomiť orgán, ktorý je oprávnený vydať príkaz alebo súhlas podľa ods. 1. Poškodené však o zásahu na jeho súkromnom pozemku (ktorý bol možný len na základe nariadenia prokurátora alebo s jeho súhlasom policajta vo forme príkazu), do dnešného dňa neupovedomili prokurátora alebo iný oprávnený orgán. Príkaz musí byť vydaný písomne a musí byť odôvodnený. Doručí sa vlastníkovi alebo užívateľovi priestorov alebo pozemku, alebo jeho zamestnancovi pri prehliadke, a ak to nie je možné, najneskôr do 24 hodín po odpadnutí prekážky, ktorá bránila doručeniu. Tieto náležitosti vyžadované zákonom doposiaľ neboli splnené, čo spôsobuje nezákonnosť zásahu policajtov na jeho pozemku. Vykonávanie zásahu voči nemu na jeho pozemku je potvrdené priamo výpoveďami svedkýň poškodených, ktoré sa vyjadrovali o tom, že k stretom medzi nimi a ním malo dôjsť medzi autom a rodinným domom (tento priestor je súkromný pozemok) a tiež nepriamo z kamerového záznamu, z ktorého vyplýva, že sa pohyboval v tesnom okolí svojho rodinného domu. Zo zápisnice o obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby na č.l. 13 vyšetrovacieho spisu vyplýva, že bol zadržaný podľa § 85 ods. 2 Tr. poriadku. Podľa tohto ustanovenia je oprávnený osobnú slobodu osoby obmedziť ktokoľvek (teda nielen policajť, ako je tomu pri zadržaní podľa § 85 ods. 1 Tr. poriadku). V tejto súvislosti, pokiaľ malo dôjsť k stretom medzi poškodenými a ním a pri jeho zadržiavaní spôsobom opísaným v obžalobe, nešlo o výkon funkcie verejného činiteľa, ale o činnosť, na ktorú bol (by bol) oprávnený ktokoľvek. Nesprávny spôsob zastavovania vozidla, nedodržanie zákona pri a po zásahu na súkromnom pozemku a spôsob obmedzenia osobnej slobody podľa § 85 ods. 2 Tr. poriadku, na ktoré je oprávnený ktokoľvek, znamenajú, že poškodené pri výkone svojho zákroku nedodržovali zákon, čím ich konanie nemohlo napĺňať znaky výkonu funkcie verejného činiteľa, resp. výkon funkcie verejného činiteľa prekračovali a pri takejto činnosti im nemôže byť priznané postavenie verejného činiteľa ako špecifický znak objektívnej stránky ako i subjektívnej stránky trestného činu útoku na verejného činiteľa. Pre úplnosť dodáva, že podľa § 85 ods. 1 Tr. poriadku bol zadržaný až dňa 01.06.2018 o 01:10 hod. vyšetrovateľom. Dôvodom pre zadržanie bolo výlučne podozrenie zo spáchania trestného činu útoku na verejného činiteľa (a nie i zo spáchania trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky). Pokiaľ bola v prípravnom konaní urobená obhliadka miesta činu, tento úkon potvrdzuje miesto údajného stretu medzi poškodenými a ním tak, že lokalizuje polohu motorového vozidla Lada Niva a rodinného domu, medzi ktorými malo dôjsť ku spáchaniu skutku. Odhliadnuc od uvedeného však má za to, že fotodokumentácia k obhliadke miesta činu s najväčšou pravdepodobnosťou nebola vyhotovená v čase jej údajného vykonania, teda dňa 31.05.2018 v čase od 21:50 hod. do 22:30 hod. V písomnej časti zápisnice o úkone sa uvádza medzi podmienkami obhliadky (aj vzhľadom na čas jej vykonania) údaj o tom, že bola tma, pričom fotodokumentácia je zjavne robená za denného svetla. Uvedené nasvedčuje, že jednotlivé procesné úkony boli vykonávané nekompetentne. V spise sa tiež nachádzajú zápisnice o prehliadke tela poškodených spolu s fotodokumentáciou ako i lekáorskými nálezmi ohľadne zranení poškodených. Samotné vykonanie prehliadky tela a fotodokumentácia, z ktorej vyplýva existencia určitých zranení poškodených, nijakým spôsobom nepreukazuje, že tieto zranenia mali vzniknúť práve a len jeho konaním počas skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V prípravnom konaní nebolo relevantným spôsobom, - teda znalecky skúmané, či sa v poraneniach poškodených nachádza jeho DNA, nebol skúmaný čas vzniku týchto zranení ani posúdenie možnosti vzniku týchto zranení práve takýmto jeho konaním, ktoré opisujú poškodené. Tvrdenia poškodených o tom, že im boli spôsobené zranenia, sú v danom smere absolútne nepreukázané a bez akejkoľvek dokázanej súvislosti s jeho údajným konaním. Kamerový záznam, ktorý sa v súdnom spise nachádza, žiadnym spôsobom nezobrazuje pôsobenie jeho násillia voči poškodeným. Práve naopak, zobrazuje použitie hmatov a chvatov zo strany poškodených voči jeho osobe. Záznam nikde nezobrazuje konkrétny fyzický útok smerujúci od neho, ktorým mala byť vyvolaná reakcia poškodených spočívajúca v obmedzení jeho osobnej slobody, ani nezobrazuje

iný fyzický útok v čase presunu medzi jeho autom k jeho domu. Je otázne, prečo kamerový záznam nie je zaznamenaný vcelku od momentu, kedy služobné vozidlo poškodených zastavilo vedľa jeho vozidla. Spôsob vyhotovenia záznamu naznačuje, že mohlo existovať i viac častí záznamu, ktoré, ak existovali, mohli byť sprístupnené a neboli. Pri posudzovaní výpovedí poškodených ako dôkazných prostriedkov poukázal na rozpory medzi ich výpoveďami počas výsluchu v prípravnom konaní, počas ich konfrontácie s ním ako i na hlavnom pojednávaní. Poškodené si s odstupom času nepamätali podrobnosti skutku, nevedeli si spomenúť, akým spôsobom bolo zastavované jeho auto alebo akým konkrétnym spôsobom na nich malo pôsobiť násilie z jeho strany. Poškodené tiež napríklad tvrdili, že v ich služobnom neoznačenom aute nebol nainštalovaný systém SOITRON ani kamera, preto ich nepoužili, z kamerového záznamu však vyplýva, že v služobnom aute sa nachádzala minimálne kamera, ktorá však bola nefunkčná. Výpovede jeho osoby a poškodených počas konfrontácií nemožno hodnotiť za výpovede získané zákonným spôsobom, nakoľko nie je preukázaný rozsah a spôsob zákonného poučenia jeho osoby (tento je nedostatočný a nepreukazuje, že bol v danom čase riadne poučený). Uvedené zakladá nezákonnosť týchto dôkazov. Výpovede poškodených (pri spochybnení relevancie ostatných dôkazov) predstavujú jediné do úvahy pripadajúce priame dôkazy, ktoré by mohli svedčiť o jeho vine. V danom prípade tak nastáva situácia „tvrdenia poškodených proti tvrdeniu obžalovaného“. Nemožno však brať do úvahy, že na strane poškodených sú svedecké výpovede dve a oproti nim stojí jedna výpoveď obžalovaného. Poškodené sú kolegyne, obe sú členkami policajného zboru. Je neprípustné, aby dve skupiny rovnocenných dôkazov boli hodnotené v prospech jednej strany len preto, že ide o dôkaz produkovaný príslušníkmi policajného zboru, ktorí z titulu postavenia v pozícii orgánu štátu musia byť považovaní za neomylných a nespochybniteľných (aplikujúc rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd/7/2013 zo dňa 26. júna 2013). Vzhľadom na to, že v predmetnej veci existujú rôzne verzie skutkového stavu, nemožno hovoriť o jeho objasnení bez pochybností a v takom prípade by bolo konštatovanie viny nepresvedčivé a predčasné. Poukazuje na aplikovateľnú judikatúru, v zmysle ktorej nemôže byť vynesenej záver o spáchaní skutku len na základe tvrdení pochádzajúcich z jedného zdroja (v tomto prípade zhodné tvrdenia príslušníkov policajného zboru), ak osoba obvinená zo spáchania skutku tvrdí opak (aplikujúc rozsudok NS SR sp. zn. 8Sžo/173/2010 z 28.04.2011, rozsudok NS SR sp. zn. 1 Sžd/39/2012 z 20.02.2014, rozsudok NS SR sp. zn. 1 Sžd/14/2013 z 10.09.2013). V danej veci tiež opakovaně poukazuje na nezákonný postup poškodených, ktorí by tak (bez ohľadu na pravdivosť alebo nepravdivosť ich svedeckých výpovedí) nemali byť chránení ako verejní činitelia. Namietajú tiež nepoužiteľnosť úradných záznamov nachádzajúcich sa v spise. Úradné záznamy spísané príslušníkmi PZ nie sú dôkazným prostriedkom v trestnom konaní a preto ich nie je možné čítať ani ako listinné dôkazy na hlavnom pojednávaní a nie je možné o ne oprieť ani obžalobu. Podľa § 119 ods. 2 Tr. poriadku, za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Tr. poriadku alebo podľa osobitného zákona. Z uvedeného zákonného ustanovenia je zrejmé, že dokazovať skutkový stav veci možno len zákonným spôsobom a to dôkaznými prostriedkami, ktoré sú upravené v Tr. poriadku, resp. ktoré vyplývajú z osobitného zákona. Napriek tomu, že ustanovenie § 119 ods. 2 Tr. poriadku vypočítava dôkazné prostriedky len demonštratívne, je limitujúcim faktorom dokazovania práve zásada zákonnosti, t.j. skutočnosť, že dokazovať možno len dôkaznými prostriedkami upravenými v Tr. poriadku, či v osobitnom zákone. V prípade, ak sa skutkový stav veci dokazuje prostriedkami, ktoré Tr. poriadok alebo osobitný zákon nepokladá za dôkazný prostriedok, nemôže byť výsledkom takéhoto dokazovania dôkaz použiteľný v trestnom konaní, teda takýto prostriedok nemôže slúžiť na náležité zisťovanie skutkového stavu veci a súd ani nemôže o takýto prostriedok oprieť svoje rozhodnutie. Úradné záznamy spísané príslušníkmi PZ nie sú dôkaznými prostriedkami podľa Tr. poriadku (nejde o listinný dôkaz). Úradný záznam vypracovaný príslušníkmi PZ pred začatím trestného stíhania má obdobnú povahu ako majú zápisnice o podaných vysvetleniach osôb, ktoré sa realizujú podľa zákona o policajnom zbore. Účelom úradných záznamov je popísať postup polície pri overovaní informácií o tom, že mal byť alebo mohol byť spáchaný trestný čin, prípadne popísať postup polície pri realizovaní oprávnení podľa zákona o policajnom zbore (napr. pri overovaní totožnosti osôb), ide teda o dokumentovanie operatívneho postupu polície pred začatím trestného stíhania. Úradný záznam vypracovaný príslušníkmi PZ preto nie je dôkazným prostriedkom použiteľným v trestnom stíhaní osoby, ktorého obsah by mohol byť dôkazom, ale ide len o záznam postupu polície, ktorý má pre trestné stíhanie len povahu informácie. Primerane a analogicky tu možno použiť aj závery judikatúry, napr. R 26/1989, ktorá konštatuje, že vysvetlenia osôb, úradné záznamy, či iné zápisy polície nemôžu slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom. Za dôkaz v trestnej veci môžu slúžiť len svedecké výpovede príslušníkov PZ, ktorí vykonávali operatívne šetrenie na mieste a spisovali úradný záznam, respektíve svedecké výpovede osôb, ktoré poskytovali vysvetlenie do zápisnice o podanom vysvetlení. Možno primerane použiť aj judikatúru Najvyššieho súdu ČR R 45/1994 - I., ktorá

spomenutú judikatúru dopĺňa tak, že úradný záznam nie je možné na hlavnom pojednávaní prečítať ani ako listinný dôkaz. Úradný záznam sa nemôže stať listinným dôkazom len preto, že je zachytený na papieri, nakoľko papier je v danom prípade len nosič informácie o možnom dôkaznom prostriedku. Úradný záznam z hľadiska skutkového, či z hľadiska postupu polície, v trestnom konaní nič nedokazuje, nakoľko dôkazom by mohol byť len obsah záznamu, ktorý je možné procesne poskytnúť len vo forme svedeckej výpovede a nie záznam sám o sebe (t.j. jeho listinná podoba). Úradný záznam, sám o sebe, (ako „čistá“ listina) dokazuje len to, kto tento záznam spísal, kedy ho spísal, prípadne kde ho spísal (obsah úradného záznamu je už informáciou o možnej svedeckej výpovedi a jej obsahu, nejde teda o listinný dôkaz, ktorý by bolo možné prečítať na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 269 Tr. poriadku). Namietajú skutočnosť, že úradné záznamy boli v konaní pred súdom použité ako dôkaz. Vo vzťahu k trestnému činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky je potrebné uviesť, že tak uznesenie o začatí trestného stíhania, ako i obžaloba boli podané pre trestný čin podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona (teda nie z dôvodu, že by sa odmietol podrobiť dychovej skúške, ale z dôvodu, že malo byť preukázané, že viedol motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť na takúto činnosť). Uznesenie o začatí trestného stíhania ako i o vznesení obvinenia pre tento konkrétny prečin bolo vypracované až dňa 03.07.2018 a jemu doručené dňa 09.07.2018. Je nepochybné, že dôvodom pre vznesenie obvinenia boli zistenia znaleckého dokazovania na základe znaleckého posudku č. 15/2018 znalca Z.. O.. Tento znalecký posudok považuje za nezákonný, nakoľko vychádza z posudzovania biologického materiálu - jeho krvi, ktorá bola odobratá v rozpore so zákonom. Krv mu nebola v prípravnom konaní odobratá na to určeným pracovníkom - Z.. O., ktorá bola na tento úkon určená, ale jej zdravotnou sestrou, čo dokazuje i úradný záznam na č.l. 124 vyšetrovacieho spisu, ako i výpoveď samotnej Z.. O. na hlavnom pojednávaní. Takýto postup bol nezákonný. Iný dôkaz, ktorý by preukazoval spáchanie prečinu podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, neexistuje. Pokiaľ by mal súd za to, že skutok uvedený v obžalobe je potrebné prekvalifikovať na prečin podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona, považuje za potrebné poukázať na nasledovné súvislosti. Dňa 31.05.2018 bolo vypracované uznesenie o začatí trestného stíhania výlučne vo vzťahu k prečinu útoku na verejného činiteľa. Rovnako výlučne z uvedeného dôvodu (teda len pre prečin útoku) bol i zadržaný. Všetky prebiehajúce procesné úkony tak v danom čase mohli byť vykonávané výlučne vo vzťahu k objasneniu trestného činu útoku na verejného činiteľa a pre iný trestný čin sú nepoužiteľné. V príkaze na odber krvi z 31.05.2018 o 23:50 hod. je výslovne uvedené, že osoba je podozrivá z prečinu útoku na verejného činiteľa, a nie iného trestného činu. Príkaz na odber krvi pritom priamo nadväzoval na prehliadku tela obžalovaného od 21:45 hod., počas ktorej sa odmietol podrobiť dychovej skúške. Ak je vo vznesení obvinenia, resp. obžalobe pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky súčasťou skutkovej vety i tvrdenie, že sa na oddelení odmietal podrobiť vykonaniu dychovej skúšky, opomína sa, že táto dychová skúška bola požadovaná pri stíhaní a na ozrejmienie trestného činu útoku na verejného činiteľa a jej odmietnutie tak nemohlo mať za následok postup podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona. Podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona sa potrestá ten, kto sa pri výkone zamestnania alebo inej činnosti uvedenej v odseku 1 odmietne podrobiť vyšetrovaniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom, alebo sa odmietne podrobiť lekárskemu vyšetrovaniu odberom a vyšetrovaním krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrovaní nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie. Je potrebné podotknúť, že má ísť o odmietnutie pri výkone činnosti uvedenej v ods. 1, teda nie viac ako šesť hodín po tom, ako prestal viesť svoje motorové vozidlo. O odmietnutie pri výkone takejto činnosti za žiadnych okolností nejde ani vtedy, ak toto odmietnutie bolo vykonané v priebehu trestného stíhania súvisiaceho len s prečinom útoku na verejného činiteľa. Žiadna z poškodených vo svojej výpovedi netvrdí, že ma vyzývali na podstúpenie dychovej skúšky. Prvá zmienka o tom, že by sa mal podrobiť dychovej skúške, je práve zápisnica o prehliadke tela zo dňa 31.05.2018 o 21:45 hod., ktorá ani nie je jeho osobou podpísaná. Zároveň tiež zo spisu nevyplýva, že by bol pred odmietnutím dychovej skúšky reálne poučený o povinnostiach podľa § 155 Tr. poriadku, a najmä zo spisu nevyplýva, ako, či a o ktorých konkrétnych následkoch nevyhovenia výzve alebo príkazu na jej splnenie bol ako obvinený poučený. Z uvedených dôvodov má za to, že obžaloba pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky sa opiera o nezákonné dôkazy, pričom na základe nezákonného dôkazu (nezákonný odber krvi a na neho nadväzujúce zistenia) bolo i vznesené obvinenie pre tento prečin a teda celé prípravné konanie je postihnuté vadou nezákonnosti. Za predpokladu, že nadriadený súd tento názor akceptuje, ale bude považovať za správny postup, podľa ktorého prekvalifikuje skutok obžalobnej vety na prečin podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona, uvádza, že odmietnutie vykonania dychovej skúšky nebolo vykonané pri zodpovedajúcej činnosti, ale viac ako 6 hodín po nej a v súvislosti s tým, že bolo potrebné zistiť ovplyvnenie alkoholom pre účely vyšetrovania iného trestného činu, preto takýto postup nemôže zakladať záver o spáchaní prečinu podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona. Všetky vyššie uvedené tvrdenia boli prednesené v záverečnej reči jeho obhajcu, pričom konajúci súd sa s uvedenými argumentami vo

svojom rozsudku nijako nezaoberal a pre neho ako obžalovaného nie je vôbec jasné, akým spôsobom bola jeho argumentácia posúdená a aké myšlienkové procesy viedli súd k rozhodnutiu o jeho vine. Povinnosťou súdu je náležite zistiť skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou sa majú objasniť okolnosti - svedčiace proti jeho osobe, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. V danom prípade však prvostupňový súd zhodnotil všetky dôkazy ako dôkazy svedčiace v jeho neprospech, pričom sa dostatočne nevysporiadal s jeho argumentáciou a nechal do úvahy skutočnosti, ktoré prezentoval počas konania. Súd musí oprieť svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty. Tam, kde sa nedá bezpečne zistiť, ktorý variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd ten, ktorý je pre obvineného priaznivejší (judikované pod R 46/1963). V zmysle uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti výroku o vine i treste zrušil a spod obžaloby ho podľa § 285 Tr. poriadku oslobodil, zohľadňujúc pri tom najmä zásadu in dubio pro reo, nakoľko vykonané dokazovanie nesvedčí tomu, že skutky sa stali tak, ako tvrdí obžaloba a že skutky sú trestnými činmi.

Proti výroku o treste rozsudku okresného súdu podal odvolanie aj okresný prokurátor, ktorý v jeho písomných dôvodoch uviedol, že s rozhodnutím Okresného súdu Kežmarok o uznaní viny obžalovaného Q.. A. N. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods.1 Tr. zákona je možné vzhľadom na výsledky celého vykonaného dokazovania tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní v plnom rozsahu súhlasiť. Vzhľadom na osobu obžalovaného, charakter trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu, zohľadniac jeho predchádzajúcu trestnú minulosť nie je však možné súhlasiť s rozhodnutím Okresného súdu Kežmarok o uložení vyššie uvedených trestov. Súd poukázal na to, že pri ukladaní súhrnného trestu - vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Kežmarok v trestnej veci sp. zn. 7T/137/2018 - pri prevládajúcom pomere priťažujúcich okolností sa zvyšuje dolná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, pričom po tejto úprave je trestná sadzba u obžalovaného v rozmedzí od 28 mesiacov do 5 rokov. Súd pri odôvodnení uloženej výmery trestu uviedol, že boli zohľadnené všetky kritériá významné pre určenie trestu, zhodnotená osoba obžalovaného, miera závažnosti spáchanej trestnej činnosti, záujem individuálnej i generálnej prevencie pred páchaním ďalšej trestnej činnosti. Avšak vzhľadom k tomu, že trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov s nariadením probačného dohľadu, je trestom pri dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, nemožno ho považovať za dostatočný. Obžalovaný Q.. A. N., ako bolo súdom správne zistené, bol už v minulosti súdne trestaný, taktiež bol postihnutý priestupkovo. Zistené bolo odsúdenie Okresným súdom Poprad sp. zn. 0T/98/2016 zo dňa 06.06.2016 pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, teda za rovnakú trestnú činnosť, ako v tomto prípade. V uvedenej veci mu bol uložený peňažný trest v sume 500,- €, náhradný trest odňatia slobody na 3 mesiace ako aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na 2 roky. Zistený bol taktiež postih obžalovaného Q.. A. N. za priestupok na úseku dopravy, ktorého sa dopustil dňa 03.07.2018, za ktorý mu okrem iného bola uložená sankcia vo výške 400,- € a zákaz činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 12 mesiacov - zistené bolo vedenie motorového vozidla do jedného promile. Pri ukladaní trestu bolo potrebné prihliadať taktiež na rozsudok Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 7T/137/2018 zo dňa 05.02.2019, právoplatný dňa 21.02.2019, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu trvaní 24 mesiacov, ako aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 5 rokov a 8 mesiacov. Z vyššie uvedeného možno usúdiť evidované prípady protiprávných konaní, tak trestného ako aj priestupkového charakteru nebránia obžalovanému porušiť záujmy spoločnosti chránené Tr. zákonom a svedčia o jeho sklonoch ďalej páchať trestnú činnosť. Ako vodič motorového vozidla opakovane porušuje dôležité pravidlá cestnej premávky, čo svedčí o jeho nespoľahlivosti viesť motorové vozidlo, preto túto okolnosť je potrebné zohľadniť pri určení doby trestu zákazu činnosti. Významná je aj tá skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/137/2018 zo dňa 05.02.2019, právoplatným dňa 21.02.2019, na ktorý bolo potrebné prihliadať pri ukladaní súhrnného trestu odňatia slobody, bol obžalovaný Q.. A. N. odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, teda trestný čin, ktorý okrem uloženia podmieneného trestu odňatia slobody odôvodnil taktiež uloženie trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel, pričom už v tejto veci bol uvedený trest ukladaný v hornej polovici trestnej sadzby. Pre naplnenie účelu trestu, ktorý plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa má prejavovať prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom, vo

vzťahu ku ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti), uloženie trestu odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov s nariadením probačného dohľadu, ako aj trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel po dobu 70 mesiacov v tomto prípade nemožno považovať za postačujúce. Zároveň pri formulácii povinnosti podľa § 51 ods. 4 písm. e/ Tr. zákona vo výroku rozsudku osobne sa ospravedlniť poškodeným absentuje uvedenie konkrétnych osôb, vo vzťahu ku ktorým sa uvedená povinnosť, uložená obžalovanému, vzťahuje. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je teda zrejme, že Okresný súd Kežmarok pri ukladaní trestu obžalovanému Q.. A. N. náležite nevyhodnotil a nezohľadnil okolnosti významné pre určenie primeraných trestov za prejednanú trestnú činnosť. Navrhol preto, aby Krajský súd v Prešove zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/22/2018 zo dňa 04.03.2019 čo do výroku o treste u obžalovaného Q.. A. N., aj čo do formulácie uloženej povinnosti osobne sa ospravedlniť poškodeným, a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku, aby sám rozhodol o treste.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil, preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a o druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného, a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

V tejto súvislosti je potom potrebné zdôrazniť, že podstatný obsah odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už predniesol v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa vyčerpávajúcym spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj odvolací súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného Q.. A. N..

V prvom rade je teda potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivito ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybniť, či dokonca vyvrátiť a teda do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

Z obsahu vykonaného dokazovania výpovedí poškodených, ale najmä videozáznamu vyhotovený službu konajúcou príslušníčkou PZ, ktorý bol riadne na hlavnom pojednávaní v súlade s procesným predpisom prehraný a vykonaný ako dôkaz, je zrejmé, že bol zaznamenaný spôsob riadenia motorového vozidla obžalovaným, po cestnej komunikácii, ešte predtým ako odbočil na ulicu, na ktorej zastavil pred svojím rodinným domom - z ktorého plynie, že obžalovaný skutočne nedal svetelné znamenie o zmene smeru jazdy z hlavnej cesty na miestnu komunikáciu doprava a následne zastavil so svojím motorovým vozidlom a vedľa svojho pozemku na ceste - miestnej komunikácii - a nie priamo, v časti bezprostredne pri dome na parkovacom mieste, ako to tvrdil v rámci obrany.

V čase, kedy vozidlo zastavil a ešte z neho nevystúpil, bezprostredne vedľa neho a jeho úrovni, vo vzdialenosti maximálne jedného metra zastavili so služobným (je pravdou neoznačeným nápisom - Polícia)) vozidlom poškodené, uniformované službukonajúce príslušníčky PZ Z.. K. D. a Z.. B. Z., kde okamžite jedna z ich z motorového vozidla vystúpila a podľa existujúcej situácie a zistení o podozrení zo spáchania priestupku obžalovaným, začala si plniť služobné povinnosti v súlade s ust. § 18 ods. 1, 3 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore (výzva na predloženie preukazu totožnosti), ust. § 69 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke (výzva na predloženie dokladov ustanovených na vedenie a premávku motorového vozidla) a následne, keďže obžalovaný odmietal spolupracovať a rešpektovať výzvy uniformovaných príslušníčok polície, postupovali aj podľa povinnosti upravených v ust. § 19 ods. 1 písm. b/ zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore (zaistiť osobu podozrivú zo spáchania priestupku).

Pritom, považuje krajský súd za potrebné opäť zdôrazniť, že keď poškodené vystúpili z motorového vozidla bolo nepochybné, že k zákroku voči obžalovanému a úkonom podľa Zákona o policajnom zbore a Zákona o cestnej premávke pristupujú príslušníčky Policajného zboru, Dopravného inšpektorátu, ktoré boli v rovnošate aj s nápisom Polícia, ktoré mali dôvodné podozrenie, že okrem nedania znamenia o zmene smeru jazdy motorového vozidla vodičom a skutočnosť, že obžalovaný nebol pripútaný a prešiel do protismerného jazdného pruhu.

Obžalovaný bol teda podozrivý zo spáchania priestupku a aj napriek tomu, že bol vyzvaný službukonajúcimi uniformovanými príslušníčkami Policajného zboru, aby sa podrobil ich pokynom, tak kládol aktívny odpor a odmietal spolupracovať, svojvoľne odchádzal z miesta, kde bol úkon vykonávaný, preto boli oprávnené pristúpiť k obmedzeniu jeho osobnej slobody, keďže obžalovaný pred nimi utekal smerom na pozemok priamo pred dom, resp. k dverám svojho domu. Súčasne aj naďalej neuposlúchol ich výzvy, aby upustil od svojho konania, keďže sa aktívne bránil - odstrkoval ich od seba, ramenom do nich sácal, pričom jednu z príslušníčok, ktorá v tom čase snímala priebeh zákroku na služobnú kameru, aj udel po ruke tak, že jej kamera vypadla z rúk. Rovnako aj počas ich pokusu o zaistenie osoby podozrivého zo spáchania priestupku v snahe založiť mu putá, sa obžalovaný aktívne bránil a pritom ich aj fyzicky napadol, čo verifikujú zistenia pri ohliadke tela poškodených a k nim vyhotovená fotodokumentácia, vrátane lekárskeho správ, v ktorých sú diagnostikované u poškodených zranenia bezprostredne po samotnom skutku. V tejto súvislosti nebol produkovaný, žiadny dôkaz, resp. nebola zaistená žiadna pochybnosť, ktorá by fakt, že zistené zranenia u poškodených boli spôsobené inak, či v inom čase, ako to poškodené príslušníčky PZ opisali.

Za danej dôkaznej situácie podľa krajského súdu bez rozumných pochybností je možné urobiť záver o tom, že službukonajúce príslušníčky PZ v čase, kedy požiadali obžalovaného o predloženie dokladov totožnosti ako aj dokladov preukazujúcich oprávnenie riadiť motorové vozidlo a počas jeho aktívneho odporu voči nimi vykonávaným úkonom ako príslušníčok Policajného zboru pri podozrení zo spáchania

priestupku obžalovaným konali „pod ochranou zákona“, ako to pomenoval aj obžalovaný v odvolaní, a teda v postavení verejného činiteľa tak, ako to predpokladá aj žalovaný trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Napokon aj zo zápisnice o obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby na čl. 13 vyšetrovacieho spisu pri obmedzení osobnej slobody postupom podľa § 85 ods. 2 Tr. poriadku, potom čo musela prísť na pomoc poškodenými privolaná ďalšia motorizovaná hliadka PZ v mužskom zložení, keďže obžalovaný sa aj naďalej aktívne bránil a kládol odpor, aj po ich príchode - vyplýva, že obžalovaný bol obmedzený na osobnej slobode dňa 31.05.2018 o 15:30 hod. ako podozrivý pri páchaní prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona a súčasne a aj prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona.

Čo sa týka námietok obžalovaného, ktorými poukazuje na zásadné rozpory vo výpovediach poškodených Z.. K. D. a Z.. B. Z., vo svojich výpovediach navzájom medzi sebou, ale aj v ich vlastných výpovediach vykonaných v prípravnom konaní v konfrontácii z ich výpoveďami na hlavnom pojednávaní krajský súd uvádza, že je pochopiteľné a prirodzené, že svedok v dôsledku procesu zabúdania spojeného s plynutím času si nebude pamätať na všetky detaily prejednávanej veci, a to aj časového charakteru. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane aj s väčším časovým odstupom popisoval absolútne zhodne so všetkými detailmi. Naopak práve skutočnosť, pokiaľ by svedok absolútne opakovane zhodne aj s väčším časovým odstupom priebeh sporných udalostí popisoval zhodne, mohlo by to vzbudiť pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, pretože takýto jeho prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania spojeným s plynutím času.

Aj krajský súd odlišnosti vo výpovediach oboch poškodených Z.. K. D. a Z.. B. Mezešovej potom hodnotil len ako dôsledok plynutia času a prirodzenej neschopnosti človeka zapamätať si každý jeden okamih útoku na jeho osobu a jeho časovú postupnosť, a to aj (okrem plynutia času) v dôsledku strachu, rozrušenia, či stresu, ktorému ich obžalovaný svojím aktívnym odporom, dokonca aj fyzickým napádaním určite vystavil.

Neobstojí tiež tvrdenie obžalovaného, že v rámci konfrontácie s poškodenými nebol ako obžalovaný, v tom čase procesnom postavení obvineného tak aj poškodené riadnym, procesným predpisom vyžadujúcim, postupom poučený o svojich právach pred samotným výsluchom, čo je dôvod, ktorý zakladá nezákonnosť ich výpovedí okrem už naznačených zásadných rozporov výpovedí menovaných svedkýň.

S týmto tvrdením sa krajský súd nemohol stotožniť, nakoľko z oboch zápisníc o konfrontácii medzi obžalovaným a poškodeným na čl. 33 až 36 je zrejmé, že ako obvinený tak aj poškodené boli poučené štandardným spôsobom za použitia príslušných ustanovení Tr. poriadku a v rozsahu zodpovedajúcom úkonu, ktorého sa zúčastnili a ich procesného postavenia. Zo záveru týchto zápisníc súčasne plynie, že po prečítaní ich obsahu konfrontované osoby vyhlásili, že obsah týchto zápisníc je v súlade s ich výpoveďami a preto nežiadajú jej opravu ani jej doplnenie, na dôkaz čoho tieto zápisnice vlastnoručne podpísali.

Pokiaľ obžalovaný namietal použiteľnosť úradných záznamov ako riadneho dôkazu v súlade s procesným postupom podľa § 269 Tr. poriadku ako listinného dôkazu, krajský súd len konštatuje, že pokiaľ aj z týchto úradných záznamov vyplývajú skutočnosti, ktoré by mali usvedčovať obžalovaného zo spáchania žalovanej trestnej činnosti tak, tieto skutočnosti boli buď verifikované výpoveďami poškodených a vypočutých svedkov, resp. inými listinnými dôkazmi, ktoré boli riadne zistené súlade s procesným predpisom. Inak povedané skutočnosti plynúce z týchto úradných záznamov, ktoré okresný súd použil ako listinný dôkaz v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní, neobsahujú také skutočnosti, ktoré by boli jedinými dôkazmi, resp. dôkazmi podstatnými a rozhodujúcimi, na podklade ktorých súd rozhodol o ustálení skutkového stavu o jeho právnom posúdení, a teda uznaní viny obžalovaného. Podstatná časť z týchto záznamov, len opisuje dôvody a priebeh služobného zákroku, príslušníkov, mužskej hliadky OO PZ, ktorí boli privolaní na miesto zadržania obžalovaného, poškodenými, keďže obžalovaný kládol aktívny odpor pri zatýkaní.

Napokon asi nedopatrením potom obžalovaný, vzhľadom na jeho argumentáciu, ako dôkaz preukazujúci, že odber krvi bol v jeho prípade vykonaný nekompetentnou osobou - zdravotnou sestrou, a preto bolo odobratie krvi vykonané nezákonné - si zakladá na skutočnostiach plynúcich z úradného záznamu na čl. 124.

Inak procesný predpis ust. § 155 ods. 2 Tr. poriadku priamo upravuje možnosť odobratia krvi aj odborným zdravotným pracovníkom, ktorým zdravotná setra bezpochyby je.

Napokon v spisovom materiále je riadne zdokumentovaný postup vo veci konajúceho vyšetrovateľa PZ, ktorý je zjavne súladný s procesným predpisom podľa § 155 ods. 1,2,4 Tr. poriadku. Potom, čo obžalovaný aktívne kládol odpor, odmietal spolupracovať, čo sám vo svojej výpovedi aj potvrdil, - ja aby som fúkal, či dal krv, potom budem ja „vinovaty“ a ja som nič neurobil, bol som už na svojom pozemku - odmietal sa teda podrobiť odberu krvi, ktorý je rozhodný, pre určenie, či podozrivá osoba je pod vplyvom alkoholických nápojov a asi od kedy ich začala požívať. V danom prípade teda existovalo dôvodné podozrenie, že obžalovaný (v tom čase podozrivý) je pod vplyvom alkoholických nápojov a že bol aj čase, kedy riadil motorové vozidlo.

Už aj vzhľadom na doposiaľ uvedené, krajský súd pripomínajúc, že obžalovaný bol pôvodne obmedzený na osobnej slobode pre podozrenie zo spáchania nielen trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, ale v prvom rade pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, čím bolo týmto zaisťovacím úkonom aj začaté trestné stíhanie pre tento prečin. Preto nie je čo vytknúť procesnému postupu vo veci konajúceho vyšetrovateľa, ktorý po tom čo bol oboznámený so závermi znaleckého posudku znalca Z. B. Gábela, znalca v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo (toxikológia, alkoholológia a serohematológia) mal za preukázané, že obžalovaný riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholických nápojov, potom správne postupom podľa § 206 ods. 4 Tr. poriadku rozšíril obvinenie obžalovanému aj o už uvádzaný prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona.

Krajský súd v súhrne preto uvádza, s odkazom na opísaný postup vo veci konajúcich príslušníkov a vyšetrovateľa PZ, že vo svojom procesnom postupe rešpektovali a dodržiavali zákon, čím vytvorili v posudzovanej veci základný predpoklad na zákonné a spravodlivé rozhodnutie súdu o vine obžalovaného.

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené, preto krajský súd konštatuje, že v danom prípade bez rozumných pochybností je možné urobiť záver, že skutky, ktoré sa kladú za vinu obžalovanému, sa stali, sú trestnými činmi a ich páchatateľov je obžalovaný Q.. A. N..

Hore opísaným postupom si okresný súd teda splnil povinnosť vykonané dôkazy vyhodnotiť jednotlivo, ako aj vzájomných súvislostiach, v celom ich súhrne (úplne) v súlade s pravidlami stanovenými pri hodnotení dôkazov bez toho, aby hodnotil dôkazy produkované len v neprospech obžalovaného, ako to v rámci dokazovania namietal samotný obžalovaný.

Správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia, keď konanie obžalovaného okresný súd posúdil v bode 1 rozsudku ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, keďže použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Rovnako tak v bode 2 rozsudku posúdil ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, keďže vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku.

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to, či už v prospech alebo v neprospech obžalovaného, keďže výrok o treste odvolaním napadol aj okresný prokurátor.

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútka, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba

páchateľa a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majú na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd následne správne určil trestnú sadzbu postupom podľa § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona, keďže správne vyhodnotil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v prospech priťažujúcich, keď priznal obžalovanému jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona a teda, že spáchal viac trestných činov, bez priznania poľahčujúcich okolností upravených v ustanovení § 36 Tr. zákona, za súčasného rešpektovania ustanovení upravujúcich ukladanie súhrnného trestu podľa pravidiel upravených v ust. §§ 41 ods. 1, 42 ods.1 Tr. zákona.

Okresný súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, podľa názoru krajského súdu, určil správny druh trestu ako trest odňatia slobody, pričom trest uložený vo výmere 30 mesiacov s podmienecným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov za súčasného uloženia aj probačného dohľadu je podľa krajského súdu trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, ako aj jeho osobu, a preto tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

Rovnako pre dosiahnutie účelu trestu preto správne okresný súd súčasne obžalovanému uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov, súčasne povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodeným.

Zákonu zodpovedajúce a zohľadňujúce aj predchádzajúce postihnutia, resp. odsúdenia obžalovaného na úseku dopravy, keď okresný súd podľa § 61 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Tr. zákona uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 70 (sedemdesiat) mesiacov.

Okresný súd tiež správne rešpektujúc závery znaleckého dokazovania podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zákona obžalovanému uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Takto uložený trest odňatia slobody v kontexte uložených obmedzení povinností a súčasne uložený trest zákazu činnosti, pri zohľadnení osoby obžalovaného a jeho trestnoprávnej minulosti (pred spáchaním posudzovaného skutku) spojenej len v jednom prípade riadením motorového vozidla pod vplyvom alkoholických nápojov, na skutočnosť, že motorové vozidlo je oprávnený riadiť od roku 1978, keď má len štyri záznamy v evidenčnej karte vodiča o postihnutí v rámci priestupkového konania na úseku dopravy, krajský súd považuje takto uložený trest obžalovanému ako celok primeraný a zákonný a z tohto dôvodu nemal dôvod meniť rozsudok vo výroku o treste na podklade odvolania okresného prokurátora v neprospech obžalovaného.

V súvislosti s odvolacími námietkami okresného prokurátora, aby odvolací súd napravil pochybenie okresného súdu, ak presne nešpecifikoval osoby poškodených, ktorým sa má obžalovaný ospravedlniť a tiež presne neurčil formu, akým spôsobom by sa mal poškodeným ospravedlniť, krajský súd uvádza, že obžalovanému bol predsa uložený aj probačný dohľad mediačného a probačného úradníka nad výkonom trestu odňatia slobody počas plynutia skúšobnej doby a pod jeho dohľadom bude musieť obžalovaný splniť všetky obmedzenia a povinnosti, resp. príkazy, ktoré mu boli rozsudkom uložené, kde okrem iného sa bude musieť aj pod dohľadom probačného a mediačného úradníka ospravedlniť poškodeným tak, aby po uplynutí skúšobnej doby bolo možné konštatovať, že obžalovaný si splnil aj túto uloženú povinnosť.

Napokon si okresný súd tiež splnil zákonnú povinnosť podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona zároveň zrušiť aj výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/137/2018 zo dňa 05.02.2019, právoplatný dňa 21.02.2019 tak, ako to vyplýva z výroku odvolaním napadnutého rozsudku.

Krajský súd z týchto hore uvedených dôvodov považoval odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora za nedôvodné a postupom podľa § 319 Tr. poriadku tieto zamietol.

jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.